

[Ebba Strange]

skal løse den opgave, der hedder at behandle klager over politiet. Det er vores grundsynspunkt, og det holder vi fast ved.

Retspolitisk Forening kom i 1979, da vi diskuterede disse her ting sidst, med et forslag, som jeg synes var interessant – vi har ikke i SF gjort det til vores, men vi har i hvert fald studeret det med interesse – hvor man siger, at de mennesker, der skal sidde i et sådant lokalnævn – det skulle være det, de kalder politiombud – burde være folk blandt advokaterne i kredsen som de tre personer og lægmænd som de fire. Det virker umiddelbart tiltalende på mig; jeg kunne godt tænke mig en sådan sammensætning.

Der er jo tale om et magtorgan, som står over for folk, der er kommet i klemme i et magtsystem. Også borgmestrene udgør magt kræfter i kommunerne. Dette er heller ikke en kritik mod enkeltpersoner, men en kritik mod principper. Hvis man endelig skal have et kontaktorgan – og det synes jeg man skal, ligesom jeg i det hele taget synes, man skal prøve at adskille de to opgaver, som lokalnævnene har – kan jeg heller ikke se, hvorfor det just er borgmestrene, der skal sidde i et sådant kontaktorgan mellem kommune og politi; det kunne lige så godt være andre kommunalbestyrelsesmedlemmer, men det er altså borgmestrene. Når det drejer sig om klagesager, synes jeg ikke engang, det behøver at være kommunalbestyrelsesmedlemmer, men kunne være personer, der var udpeget, ligesom vi udpeger lægdommere f.eks.

På den måde tror jeg befolkningen ville få en opfattelse af, at dens sager blev behandlet mere retfærdigt. Jeg kan sige til hr. Knud Lind, at jeg har de samme principielle synspunkter, når det drejer sig om advokatnævn og andre nævn, hvor folk behandler klager over sig selv eller deres kolleger; jeg ved godt, det ikke er sig selv som personer, men i hvert fald kolleger. Det er altså fra min side noget helt principielt.

Jeg skal lige til sidst sige lidt om det, som fru Nathalie Lind har kaldt Lex Byggeren, for det er selvfølgelig også den, jeg kom i tanker om. Jeg synes, det er godt, at disse sager altid skal behandles i et lokalnævn, men så er det da helt tosset, at lokalnævnet har den sammensætning, som det har, når det skal tage stilling til, om sådan en sag skal gå videre eller ej. Der ville en mere uvildig

sammensætning af lokalnævnet jo netop være helt på sin plads.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det problem, som lovforslaget drejer sig om, er i virkeligheden spørgsmålet om at sikre et godt forhold mellem politi og befolkning. Det mål, vi må sigte efter, er at underbygge et samarbejde mellem befolkningen og politiet og underbygge den opfattelse, at politiet er befolkningens værn mod overgreb, overgreb fra andre enkeltindivider, men også et værn mod unødvendig indgriben fra myndigheder mod enkeltindivider.

Men nu er spørgsmålet, om dette lovændringsforslag til de gældende regler om lokalnævnene er tilstrækkeligt tilbunds gående til både at sikre samarbejdet og forhindre overgreb fra politiets side.

Jeg vil gerne sige lidt om lokalnævnene, der skal sikre samarbejde gennem fællesmøder mellem kommunalbestyrelsesmedlemmer og repræsentanter for politiet. Det er understreget også i den skriftlige fremsættelse af lovforslaget, at denne del af lokalnævnets arbejde bør udbygges. Det har ikke været godt nok, forstået på den måde, at det nok har været gavnligt, men at man egentlig havde håbet, man var nået længere. Jeg tror, det er meget væsentligt, at vi her får denne dialog, dette samarbejde, i gang mellem kommunalbestyrelsernes medlemmer som repræsentanter for befolkningen og politiet. Men det er et spørgsmål, om man ikke ved at lade lokalnævnene behandle klager over politiet i virkeligheden danner en hindring for udbygning af dette samarbejde. For ikke at blive misforstået, sådan som hr. Knud Lind misforstod mig i dette med behandling af klagesager, vil jeg gerne understrege, at vort politikorps efter min opfattelse er et dygtigt arbejdende korps, der under ofte vanskelige forhold med ubekvemme arbejdstider for en bestemt ikke overvældende løn prøver på at sikre borgerne mod overgreb fra andre, både myndigheder og især enkeltindivider.

Men det, som hr. Knud Lind ikke fortsatte med at sige, og som er baggrunden for min kritik, er, at det er uundgåeligt i et så stort korps som vort politikorps, at der findes nogle brodne kar. Men ønsker man eksempler på det, kan jeg gentage, hvad jeg tidligere har haft lejlighed til at sige herinde, nem-